

Vrijwilliger van het seizoen: de Herfst-Winter-Lente-Zomer

Om bijzondere vrijwilligers in het zonnetje te zetten, wordt er elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen' verrast door de voorzitter van HSV, met mooie bloemen van

BLMBNDR 'T LOO

Bezoek de website op:

<http://www.bloembinderijheiloo.nl>

en een waardebon van

Bezoek de website op:

<https://www.herberg-jan.nl>

Een Vereniging als HSV drijft op de kracht van vele vrijwilligers. De een doet dit - de ander dat, de een doet veel - de ander iets minder, de een loopt al jaren rond en de ander komt net kijken.

Vrijwilligers: allemaal op de eigen wijze Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Zoals ook de seizoenen van een Jaar: de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter.....

vraag aan mensen welk seizoen ze het meest belangrijk of het prettigste vinden en je krijgt allemaal verschillende antwoorden. Maar juist door de afwisseling en het samenspel van alle vier seizoenen, is er het evenwicht in de natuur. En zien we steeds opnieuw die mooie dingen, die specifiek voor dát seizoen zijn.

Wij kiezen daarom elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen'.

*In de **Herfst** is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt. In de **Winter** wordt er iemand belicht, die vanwege hoge leeftijd niet meer actief is bij HSV, maar dat wel lang is geweest en daarmee heeft bijgedragen aan de vereniging, zoals die zich heeft ontwikkeld (historisch perspectief). In de **Lente** laten we zien hoe een aanstormend talent onder de jonge vrijwilligers een frisse wind door HSV laat waaien. En in de **Zomer** wordt een vrijwilliger in de volle zon gezet, omdat hij of zij de brug vormt tussen jong en oud (de verbinding).*

Die cyclus wordt herhaald. We maken de cirkel rond.....

Vrijwilliger van de Herfst: Peter Schoonhoven

De poging om Peter te overvallen met bloemen en bon, was bijna mislukt. René Groot – die in het complot zat – had met Peter afgesproken om woensdagmiddag samen de netten van kleine doeltjes te vervangen. En dan zou ik opduiken: so far so good. Tot René de dag ervoor van Peter een paar foto's op WhatsApp kreeg van de doeltjes, die al keurig van de nieuwe netten waren voorzien. Peter had het al even in z'n eentje geflikt, op een rustig momentje, dus het was niet meer nodig. Gelukkig is René niet voor één gat te vangen en bood hij aan om dan samen met Peter wat grotere doelen te verplaatsen. Dat kón ie niet alleen.

En zo kwam het dat ik toch nog met bloemen en bon het terrein op fietste, net toen Peter aankwam. "Nou, dát is leuk van je, geef maar hier hoor", zei hij (je kent dat wel, die opmerkingen: dat had je nou niet moeten doen!). Hoe grappig om te kunnen zeggen: "Dat is goed Peter, alsjeblieft..... en je krijgt nog een bon ook, om je meissie mee uit lunchen te nemen... want je bent verkozen tot Vrijwilliger van het Seizoen!!!

We maken eerst meteen een foto. “Doe maar voor het sponsorbord”, suggereert Peter zelf, “dat zie ik altijd als eerste als ik het terrein op rij”. En met een blije lach op zijn gezicht, gaat hij staan. Daarna gaan we gezellig in de kantine een bakkie doen en genieten van de oliebollen, die René heeft meegenomen. Aan eten komt Peter niet echt toe, want we gaan natuurlijk in gesprek over alles wat hij voor HSV betekent én HSV voor hem. En Peter is een gezellig verteller.

Hoewel Peter hier al zijn leven lang rondloopt, kent natuurlijk niet iedereen hem. Want bij een vereniging als HSV komen er elk jaar weer nieuwe jeugdleden bij en niet alle ouders zijn in Heiloo geboren en getogen. “Van de week vroeg een ouder van een jeugdspeler aan mij, wat ik hier eigenlijk allemaal deed”, zo begint Peter zijn verhaal, “en ik zei: álles wat ik kan doen”.

En als we zo terugkijken, klopt dat wel aardig. Er is weinig dat hij bij HSV nog niet heeft gedaan.

Peter is de jongste uit een gezin van 10 kinderen: 4 meisjes (waarvan zus Diny inmiddels helaas is overleden) en 6 jongens. “Als kleine Petertje mocht ik bij mijn vader achterop de fiets mee naar HSV. Hij voetbalde zelf niet, maar was wel met het voetbalvirus besmet. Hij deed ook al allerlei dingen als vrijwilliger bij HSV. En ik mocht dan als ukkie helpen met kleine klusjes. Ik weet nog dat ik dat reuze gezellig vond en het gaf me ook een gevoel van veiligheid, zo met mijn vader daar.”

Het gezin van herkomst woonde vroeger onder de vuurtoren in Egmond, maar in de oorlog was dat te gevaarlijk en werd het gezin overgebracht naar een huis aan de Westeweg in Heiloo. “Ze werden meteen opgenomen door de mensen uit de buurt, zoals de families Groeneveld, Kraakman, Kaandorp en Kösters. Op die manier is mijn vader ook bij HSV terecht gekomen. Hij was vroeger barman in Utrecht, dus de horeca was hem met de paplepel ingegoten. Die buurtjes dachten dat hij wel een goeie zou zijn voor de kantine bij HSV. En zo kwam hij erbij. Hij was ook kok bij de eerste Voetbalkampen op Texel.” Met een knipoog: “Ik denk wel eens dat ik daar ben verwekt”.

Peter werd geboren in 1959 en voetbalde zelf wel bij HSV. “Een gouden tijd gehad met de jeugd. In de lichte gespeeld die interregionaal voetbalde, op hoog niveau. Ik heb het oude complex aan de Bayershoffweg zien uitbouwen, ook dat stuk van de tennis. Formeel mocht je pas mee voetballen als

je 8 was, maar ik begon eigenlijk al op mijn 6^e. Als er aan 'ome Frans' (*zo werd zijn vader door iedereen genoemd*) werd gevraagd of ik mee mocht doen, omdat er tekort spelers waren, dan mocht dat altijd. Soms speelde ik wel 3 wedstrijdes per dag." Toen Peter ouder werd speelde hij samen met broers Ton en Thomas in het 2^e en nog weer later met broer Frans bij de veteranen.

Op mijn vraag wanneer hij met vrijwilligerswerk bij HSV begon, antwoordt hij in eerste instantie: "Ik werd door Henk Schepers gevraagd of ik met hem wilde meelopen als materialenman, omdat hij er mee wilde gaan stoppen. Het leek hem een mooi klussie voor mij. En inmiddels doe ik het al ruim 20 jaar." Maar René – die ook al een tijdje bij ons rondloopt – corrigeert hem fijntjes. "Volgens mij was je voor die tijd al leider bij het team van je zoon Lars toch?"

Peter schiet in de lach: "o ja natuurlijk. Nou, dan ben ik dus al 35 jaar vrijwilliger". Ook werd hij meegevraagd naar het Voetbalkamp Texel, waar hij met name voor de maaltijden zorgde, net als zijn vader voor hem. "Die kampen waren in die tijd maar liefst 3 weken achter elkaar. Elke week een nieuwe groep.....nou, daarna was je zelf wel echt toe aan vakantie, kan ik je vertellen. Helemaal gesloopt kwamen we thuis. Ik heb het een tijd met o.a. Marcel Baltus gedaan en later zelf als Hoofdleider, wel met andere mensen samen natuurlijk."

Een belangrijke functie die Peter momenteel bij HSV vervult is bij de Kantinecommissie. "Dat is een jaar of acht geleden begonnen, toen er geen professioneel beheerder meer was. Ik werd daarvoor gevraagd door de toenmalig penningmeester en heb dat samen met Suus Bohnke opgepakt. Dat was echt een lot uit de loterij. We waren een gouden tandem."

Toen Suus ernstig ziek werd, stapten haar zus Danielle (Daan) en haar zwager Edward Geesken in en nadat Suus overleed, zijn ze die rol blijven vervullen. "Wij werken heel goed samen. En het is fijn dat ook Colm Heidstra voor de zaterdag als coördinator is ingestapt. Dat scheelt enorm en ook die samenwerking is prima." Op de zondagen zijn er sinds 2 jaar meerdere coördinatoren en dat verlicht de druk op de commissieleden, om altijd maar aanwezig te moeten zijn. "Tegelijkertijd wordt het samenwerken door die veranderende rolverdeling wel echt anders. Je hebt het niet meer allemaal in eigen hand, zeg maar."

Peter loopt dus al jarenlang rond bij onze vereniging en is, net al een aantal van de andere oudere (herfst)vrijwilligers, een echte vraagbaak, omdat hij van de hoed en de rand weet. "Er zijn een paar vrijwilligers, die een héleboel doen en een heleboel vrijwilligers, die een beetje doen. Die paar die een heleboel doen, zijn ook de mensen die veel weten van de club. Het risico bestaat wel dat er eilandjes ontstaan. Zeker als er geen verbindende schakel is of onvoldoende historisch besef. Dan gaan er dingen fout of ontstaat er onderling gedoe." We praten over verschillende oorzaken daarvoor. Een ervan is dat de vrijwilligers, die hier zo lang rondlopen, al veel mensen hebben zien komen en gaan, ook in besturen. "Ik kan zien dat de verbinding wel weer aan het groeien is. In het begin moest ik erg wennen aan de aanpak van jou als voorzitter en ook de penningmeester. Dat er meer vragen werden gesteld en zo. Dat voelde eerst als bemoeienis. Maar inmiddels weet ik dat het juist belangstelling en betrokkenheid is. En dat je daarmee ook een brug kan vormen tussen alle vrijwilligers. Die allemaal weer andere dingen doen en anders zijn." Ook René kan hier een goede rol in spelen en we willen dat laten ondersteunen door in de communicatie meer gebruik te maken van Sportlink.

Ik geef aan dat het belangrijk is dat alle vrijwilligers open blijven staan voor veranderingen en vooral voor elkaar. Peter onderschrijft dat: "Ik ben een beetje eigenwijs, zal ik maar zeggen. Ik heb vaak wel even tijd nodig om te wennen aan iets, maar later probeer ik me dan toch weer open te stellen. Als je niet open kan staan, dan moet je gaan vind ik. Soms ben je erg gewend om altijd linksaf te gaan en als iemand dan opeens rechtsaf gaat, vind ik dat moeilijk. Maar als er wordt uitgelegd waarom het nodig is en er ook wordt gevraagd wat er nodig is om samen goed die kant op te gaan, dan snap ik

het weer.”

Als voorbeeld hebben we het over Sportify, de buitenschoolse opvang, die vanaf januari 2023 bij HSV ruimte zal gaan huren. Een aantal vrijwilligers, waaronder Peter, vonden het in eerste instantie maar niets en zagen veel beren op de weg. “Als je lid bent van een club en je ziet dat er iets mis gaat, dan laat je dat toch niet gebeuren”, zegt Peter, “maar na gesprekken hebben we zaken beter helder gekregen. En er is ook geluisterd naar ons, waardoor er ook andere ruimtes worden gebruikt dan de kantine, dus dat maakt dat ik me wel serieus genomen voel. En ik ben ook dol op kinderen, laat ze maar gerust hier komen.”

Naast de kantinecommissie, materiaalbeheer voor de jeugd en zijn inzet voor de jeugd bij verschillende randactiviteiten (Kamp Texel, de jeugdkampen bij HSV zelf, Sinterklaasvieringen en we zijn er mogelijk nog een paar vergeten.....) was Peter ook betrokken bij het G-team. “Dat kwam pas later hoor. Eerst is het opgericht door Trees en Nel, en samen met Hans en Jan best groot gemaakt. Dat is in de loop der tijd wel een stuk minder ambitieus geworden. Toen Edward het overnam ben ik er bijgekomen, samen met Mark Slaap. Het is zo machtig mooi werken met G-voetballers”. Dat brengt het verhaal op Jan(tje) Wester, bij de oudere garde welbekend als dé supporter van het eerste elftal van HSV, in de jaren ‘70-‘90. Een schat van een man, weliswaar met een verstandelijke beperking maar met onbeperkt enthousiasme als het om ‘zijn’ HSV ging. Altijd achter het doel van de tegenstander te vinden, met zijn toeter en zijn eigen stemgeluid de mannen aanmoedigend. Hij maakte ook vaak schietende bewegingen, alsof hij eigenmachtig de bal er dan in kon krijgen. Peter heeft hem jarenlang begeleid, binnen en buiten HSV. “Ik zou boeken over hem kunnen schrijven. Toen ik een klein kind was, fascineerde hij me al, zoals hij daar bij HSV rondliep. Later nam ik hem vaak mee naar uitwedstrijden. Hij woonde in de Stolp en op een gegeven moment werd ik door de verzorging daar gevraagd of ik af en toe ook iets anders met Jan zou kunnen ondernemen. In eerste instantie naar de kerk gaan met hem. Dat was wel even iets heel anders, maar ik heb het toch gedaan. Voor Jan was het heel belangrijk.” René vult aan dat Jan een vaste plek had in de kerk, met zijn eigen naambordje erbij. Dat bordje is later geplaatst op het kerkhof. Peter vertelt verder: “Op een gegeven moment heb ik een eigen autootje geregeld voor Jan. Daar ben ik voor naar Schin op Geul gereden en samen met mijn zoon hebben we het aangepast, zodat we Jan daarmee overal naar toe konden rijden. Toen Jan is overleden, hebben we de achterbank en een voorstoel eruit gesloopt en Jan in zijn kist ermee van Reigersdaal naar de kerk hier in Heiloo gereden. Bierkratten onder de kist, zodat ie stevig bleef staan. Bij een keertje stevig remmen schoven wel de bloemstukken eraf, maar Jan is toch maar mooi in zijn eigen auto naar het kerkhof gebracht. En alles moest roodgeel natuurlijk, ook bij die gelegenheid. Het was zijn HSV”.

Dit verhaal is tekenend voor Peter. Een groot hart en ‘niet lullen maar poetsen’. Gewoon doen. En HSV is niet de enige organisatie die van zijn inzet mag genieten. “Zo’n 11 jaar geleden ben ik afgekeurd voor werk. Ik zit nog steeds regelmatig in allerlei medische molens. Van de artsen mocht ik niet meer werken, dus ik doe nu eigenlijk alleen maar leuke dingen. Dingen waar ik anderen blij mee maak en waar ik zelf blij van word. Zoals eerst het bowlen en later het badmintonnen met mensen met een beperking. Het draaien van muziek voor oudere mensen, bij Overkerck. Het meegaan als vrijwilliger naar Lourdes (waar hij meerdere keren samen met Jan Ijpelaan optrok). “2 oud-misdienaars op 1 kamer. Wat een geweldige energie hing er altijd tijdens die reizen daar. Mensen haalden er zoveel troost uit en het gevoel van verbondenheid met al die mensen was echt heel bijzonder.”

Peter brengt HSV heel veel. Ik vraag wat HSV hem brengt. “Ik heb het gewoon heel erg naar mijn zin hier. Als het druk is, maar óók als ik hier lekker in m’n eentje aan het studeren ben. Het geeft zin aan mijn leven. En ik voel me onderdeel van een sociaal netwerk. Het sterke bij HSV is dat je er voor elkaar kan zijn als het nodig is. In zo’n vereniging wordt altijd wel gekletst. Je kan iemand kapot maken, maar je kan er ook voor kiezen om iemand juist te helpen overeind te blijven.”

Al die mooie dingen doen (binnen en buiten HSV) vraagt wel heel veel tijd. Op mijn vraag hoe het door zijn vrouw wordt ervaren, dat Peter zoveel tijd van huis is, verzacht zijn gezicht: “Mijn Thea is een topper! Zij is de liefste vrouw op aarde. Zij gunt mij dit en we steunen elkaar over en weer bij de dingen we doen. We hebben wel afgesproken dat we het laten weten als er teveel negativiteit over iets dreigt te ontstaan. Maar zolang de positieve dingen de boventoon voeren is het goed.” Hij grinnikt even: “Zolang ik maar zorg dat ik rond half 6 thuis ben om te eten, vindt ze het allemaal prima.”

Peter is een echt gezinsmens. “Ik ben best een beetje kneuterig. Heerlijk om samen met mijn ‘eigen’ te zijn. Dan voel ik me echt gelukkig.” In coronatijd waren Peter en Thea 40 jaar getrouwd. Ze hebben samen 2 zoons (Lars en Swen) en dochter Iris. En inmiddels maar liefst 6 kleinkinderen, waar ze regelmatig op passen. “Het is mooi spul. Ik probeer ook zoveel mogelijk bij ze te kijken als ze moeten voetballen. Die van mijn dochter wonen in Heemskerk, dus die voetballen bij Odin’20. Kleinzoon Jimmy Lee voetbalt bij HSV (vader Lars is leider) dus dat zijn ‘thuiswedstrijden’. Voor een wedstrijd van kleinzoon Levi (de zoon van Sven) moet Peter naar buurman Foresters. “Daar speelden zijn vriendjes ook allemaal, dus ik begrijp dat goed. En gelukkig maakt het tegenwoordig helemaal niets meer uit; dat was 40 jaar geleden wel anders. We maken er wel grapjes over en als ik ga kijken, doe ik wél altijd mijn HSV-jas aan. Dat vinden ze alleen maar lachen.”

Peter wil ook graag een voorbeeld zijn voor zijn (klein)kinderen, in hoe hij in het leven staat en wat hij allemaal doet als vrijwilliger. “Mijn zoon heeft weleens gevraagd: Pa, waarom doe je dit? En ik heb hem gezegd dat ik hoop, dat als ik straks afhankelijk word van anderen, dat er dan ook zo naar mij wordt omgekeken. Mensen zouden niet alleen naar zichzelf moeten kijken, maar met de goede intentie naar elkaar. Dat probeer ik te doen.”

Vrijwilligers zoals Peter zijn superbelangrijk voor HSV. Hun grote gedrevenheid en de ervaring en kennis van de organisatie – zoals Peter dat ook uitstraalt – is van wezenlijk belang voor de doorontwikkeling van de vereniging.

Vrijwilliger van de Herfst: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, november 2022